

καὶ κινδυνώδη ἀσθενείαν μου, οὐδὲν ἀπολύτως ἐνθυμούμαι. Ἡ γραῖα νοσηκόμος ἥτις με ἐνοσῆλεσε μοι εἶπε μετὰ τὴν ἀνάρρωσίν μου ὅτι ἀπαξ ἡ δις ἀνανήψας ἐπρόφερον με ἀσθενῇ φωνῇ τὴν λέξιν—
Ματθίλδην.—

Ἄγνοῶ ἂν τὰ συμβάντα ἅπερ ἐδιηγήθην ἦσαν πραγματικότης ἢ ὄνειρον. Ἡ ψυχὴ μας δὺσπιστος εἰς πᾶν τὸ ὑπερφυσικὸν ταῖναι νὰ πιστεύῃ τὸ τελευταῖον. Ὅτι εἶδα ἥτο ἀποκύημα φαντασίας νοσοῦσας καὶ τεταραγμένης ἰσως, ἀλλ' εἶνε ὄνειρά τινα, τὰ ὅποια χαράσσονται ἀνεξιτήλως εἰς τε τὴν καρδίαν καὶ τὴν μνήμην. Παρῆλθε καιρὸς πολὺς ἐκ τότε· ἐλησμόνησα πολλὰ πράγματα. Τὰ σύννεφα τῶν χρόνων ἐκάλυψαν μικρὸν κατὰ μικρὸν ὅλας τὰς σελίδας τῆς παρελθούσης μου ζωῆς· ἡ αἴγλη, τὸ φῶς γεγονότων τινῶν τῆς ζωῆς μου ἤρχισεν νὰ ὠχρεῖται ἐκ τοῦ χρόνου καὶ τῆς ἀποστάσεως· τὸ ἄρωμα ἄλλων ἐξητρίσθη, ὡς ἄνθους θαρπέντες ἀπὸ καιροῦ καὶ μεμαρμένους· ἄλλα κεῖνται τεθαμμένα ὑπὸ παχὺ στῶμα λήθης, ὡς μνημεῖα ἔρημα λησμονηθέντων νεκρῶν· ἀλλὰ οὐδέποτε θέλω λησμονῆσαι τὸ φοβερὸν ἐνύπνιον, ἂν ἦτο ἐνύπνιον, τῆς νυκτὸς ἐκείνης, οὐδέποτε θέλω λησμονῆσαι τὴν γαμήλιον τελετὴν, καὶ τὴν νεκρὰν μνηστῆν μου, τὴν Ματθίλδην Θορέλ.

BABBY.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ

Σ. Σ. Ζ. Α. Ὑπείκοντες εἰς τὰς αἰτήσεις πολλῶν ἀξιολύμων συνδρομητῶν ἡμῶν, γνωστοποιούμεν ὅτι ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Babby ματριφρόνως κρυπτόμενός εἶνε ὁ προσφιλεῖς ἡμῖν Κ.ος Χαράλαμπος Ἀννίνος, ὁ ποιήσας λαμπρὰν συλλογὴν ποιημάτων ὑπὸ τὸν τίτλον Λυκαυγέας, γνωστὸς πρὸς τοὺς καὶ ἐξ ἐτέρων ἔργων τοῦ δημοσιευθέντων ἐν τοῖς περιοδικοῖς Ἀθηνῶν Ἐθνικῇ Βιβλιοθήκῃ καὶ Βύρωνι. Πεποιθότες εἰς τὴν πρὸς τὸν ἡμέτερον Ἀνθῶνα εὐνοίαν τοῦ ρηθέντος φίλου, δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι καὶ δι' ἄλλου ἔργου ἀνταξίου τοῦ ἤδη δημοσιευμένου θέλει κοσμήσει τὰς στήλας αὐτοῦ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΡΟΔΗΣ

Οἱ Παρίσιοι πάντοτε ἐφένται τῶν μικρῶν τῆς γραφίδος εἰκόνων. Ὡς σχεδιάσωμεν μίαν ἐν σπουδῇ. Ἡ στιγμὴ εἶναι λίαν κατὰλληλος. Σύμπτωσις γειτνιασεως ὑποδοιῇ εἰς τοῦτο. Ὁ ἀνὴρ, δὲν μέλλομεν νὰ σκιαγραφήσωμεν, διαμένει παρ' ἡμῖν. Συνεχῶς εἶναι ὁρατός ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῶν παλαιῶν ἐξωτερικῶν λεωφόρων τῶν ἀγούσων εἰς τὸ ὠραῖον ἄλσος Monceau. Εἶναι ἀναστήματος μετρίου, μᾶλλον μεγάλου ἢ μικροῦ, ὀλίγον λεπτῷ, ὀλίγον ἰσχνῷ καὶ ὕψους κόμην μέλαιναν ὡς κόρακος πτερόν καὶ τὴν ρῖνα ὡς ἀέτειον ράμφος. Φέρει δίοπτρα. Ἐχει τὸ ἥθος κόσμιον, τὴν φωνὴν ὀλίγον δαιλὴν, ἀλλ' ἀποφασιστικὴν. Ὁ ἀφελέστατος ἱματισμὸς τοῦ ἀρκούντως ὑπομνησέσκει τὸν τοῦ Δανιὴλ Manin, τοῦ ἀρχαίου Προέδρου τῆς Ἑνετικῆς Δημοκρατίας. Οἱ μὴ εἰδότες ἐλαμβάνουσιν αὐτὸν ἀνθ' ἑνὸς τῶν ἐν τῇ συνοικίᾳ οἰκούντων εἰκοσακισχιλίων γραφειοκρατῶν. Οἱ συναντῶντες αὐτὸν τὸν νομίζουσι διδάσκαλον τῆς Ἱταλικῆς· οἱ δὲ κρεῖττον παντὸς ἄλλου διαγινώσκοντες τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς διαβλέπουσιν ἐν αὐτῷ ἔξοχον νοῦν. Δὲν εἶναι Γάλλος. Ἐγεννήθη ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἐν Κανδίᾳ, καθάπερ ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Μίνως. Ἐξ Ἱταλίας ἔλκων τὸ γένος, ἔχει ἐν φλεβῇ αἷμα ἐλληνικόν, ὥσπερ ὁ Ἀνδρέας Chénier, πρὸς ὃν ἐνίοτε δομοιάζει κατὰ τὸ ὕψος. Ὡς εἰπεῖν, τοιοῦτος ἐστὶν ὁ κ. Ἀλέξανδρος Παρόδης, ὁ συγγραψας τὴν Ἠττημένην Ρώμην.

Ἡ Ἠττημένη Ρώμη, τραγωδία πεντάπρακτος καὶ ἑμμετρος, διδαχθεῖσα κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα ἐν τῷ Γαλλικῷ Θεάτρῳ, ἐστέρθη διὰ τινος ἐπιτυχίας, ὡς θέλει ἐξηγήσει ἡμῖν ὁ ἡμέτερος συνεργάτης Savigny. Φίλοι τινὲς ἔταξαν τὸ πόνημα ὡς ἀριστούργημα. Ἀριστούργημα εὐκόλον εἰπεῖν. Μόνος ὁ χρό-

νος δύναται· νὰ χαράξῃ τὸ μυσταγωγικόν τοῦτο ρῆμα ἐπὶ τοῦ ἀετώματος ἀριστοτεχνήματος, βιβλίου, εἰκόνος, δράματος ἢ ἀνδριάντος. Προσμείνατε ὅθεν τὴν ἀπόφασιν τοῦ χρόνου. Οὐχ ἥτιον ὀφείλομεν νὰ εἰπώμεν, ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἐπίμονος εἰς τὴν ἔκφρασιν τῶν ἰδεῶν του ἀνεδείχθη ἄξιος τῆς ἀπροσδοκήτου δι' αὐτὸν εὐτυχοῦς ἐκβάσεως. Ἐλθὼν πένης εἰς Παρίσιους, νέος οἰκογενειάρχης, ἔγνω νὰ παραδοκῇ δεκαετίαν ὅλην, χωρὶς οὐδ' ἐπὶ μίαν μόνην ἡμέραν ν' ἀποθαρρυνθῇ. Οὐδέποτε ὅθεν ἐπιτυχία ὑπέρβη πλεόν ἀνταξία. Ὑπάρχουσι φίλοι, οἵτινες ὡς τὰ παιδιάρια εἶπιν ἐνίοτε φλύαροι. Πρὸς στιγμὴν ἔταξαν αὐτὸν ἡμίθεον.

Ἀληθῶς εἶναι συνηθέστατον. Οἱ Παρίσιοι, οἱ στεντορεῖα τῇ φωνῇ γλευάζοντες τὴν τραγωδίαν, αἰετοτε ἐξεδήλωσαν εἶδος θερησκευτικοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς εἰς αὐτὴν ἐπιδιδόμενους. Ἐὰν ἀκροασθῇτε πάντων ἡμῶν εἰς τὰς καθ' ἑκάστην συνομιλίας μας, εὐχαρίστως ἐκλαμβάνομεν τὴν Μελομένην ὡς μοίαν περιβεβλημένην ἱερὸν μὲν περίβλημα, ἀλλὰ τέλος ὡς μοίαν. Πρὸ εἰκοσαετίας πρὸ πάντων, δὲν ὑπάρχει βωμολοχία, ἥ νὰ ἐφείσθημεν διὰ τοὺς τραγικούς. Τοῦ πατρὸς Gaspardons Viennet τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ἣν περίεργον ν' ἀκροασθῇ τις ἐν προκειμένῳ. Παραδείγματος χάριν, εἰς τὴν ἐσπερίδα τῆς κυρίας Marίας de Solms, μὴ οὔσης εἰσέτι, κυρίας Rattazzi, ἔλεγεν εἰς ἐπήκοον πάντων. «Ὅφειλω νὰ πιστεύσω ὅτι ὅταν ἐδίδαν ἔξα τὸν Arbogaste ἔπραξα μέγα ἔγκλημα. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης οὐδαμῶς πλέον ἐγενόμην δεκτὸς, ἢ ὡς κύων, εἰς τὴν οὐρὰν τοῦ ὁποίου οἱ παῖδες τῶν ἀγνίων προσέδηταν χύτραν.»

Ἐντεῦθεν γίνεται δῆλον διατί οἱ τραγικοί αἰετοτε διήγειραν παρ' ἡμῖν τὸν γέλωτα. Ἀλλὰ συγχρόνως ἐξηγεῖται ἡ ἀντίφασις, ὅτι οὐδεὶς ἠδύνατο ν' ἀναφανῇ χωρὶς νὰ τὸν ἀνυψώσῃ. Τοῦτο ἔρχετο διὰ τοῦ M. de Jouy ἀνδρὸς φέ-

ροντος ὑψηλὰς ἐμβάδας. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ *Salila* ἀπεθεώθη. Εἶτα ἦλθεν σιγὰ τοῦ νέου Tichald, γραψάντος ἐν *Λεωρίδαν*. Ὁ θεὸς οὗτος ἐτελεύτησεν ἐκ στηθικοῦ νοσήματος, καὶ ἀφίμει ὑμᾶς νὰ κατανοήσῃτε ὑπόσον κατεξανέστησαν οἱ Παρίσιοι κατὰ τῶν μὴ κατορθώσάντων νὰ τὸν θεραπεύσωσι φαρμακοποιῶν. Εὐτυχὸς τούτου ἀποθανόντος, ἀνεφάνη ὁ Casimir Delavigne. Ἐπὶ ἐν ἑτορ πᾶσαι αἱ πόρπαι τῶν ὑποκαμίσων ἐρρον τὴν εἰκόνα του. Τέλος πρὸ τριῶν ἐτῶν ἀνεδείχθη ὁ Ponsart. Ὁ «θεὸς Ponsart» ἔγραψεν ὁ Θεόφιλος Gautier θέλων νὰ εἰρωνευθῇ αὐτοῦ, καὶ ἡ πόλις τῶν Παρισίων ἀπαξάπασα ἐξελάμβανε τοῦτο κατὰ λέξιν. Λίαν σοβαρῶς πάντες οὗτοι ἀπεθεώθησαν. Ἰσως εἴπη τις ὅτι ἐκ τῶν εἰδώλων τούτων οὐδὲν πλέον ἀπομένει, οὐδὲ κόκκος κύνεως, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἥτιον παράδοξον νὰ ἐξετάσῃ τις τὴν ἐξ ὑπαμεινῶν ἀγάπην καὶ ἀποστροφὴν πρὸς τὴν τραγικὴν μηχανήν.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν κ. Παρόδην, εἶναι νέος, αὐτοθελῆς καὶ φιλόκαλος. Ἐχομεν δὲ δι' ἐλπίδος, πρῶτον, ὅτι θέλει ἀποκρούσει τὴν ἀποθεώσιν· δεύτερον, ὅτι θέλει κατορθώσῃ ν' ἀποφύγῃ ταύτην δραματοποιῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς μείζονα ἀρμονίαν πρὸς τοὺς νέους χρόνους.

(Ἐκ τῆς γαλλικῆς Illustration)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΙ ΣΩΗ

(Συνέχεια, ἴδε φyll. ΙΗ')

VII

Τῇ ἐπαύριον λοιπὸν ἐπιβάς, ὡς σοὶ εἶπον, τοῦ ἀτμοπλοίου τοῦ διευθυ-